

КАПУСТА

— Як же хочеться капусти! — якимось сказав маленький монстрик Кусик.

Разом з батьками він жив у коморі трикімнатної квартири у звичайній міській дев'ятиповерхівці.

У квартирі мешкала ще одна родина — тато, мама та шестирічний хлопчик. Здається, його звали Остапом. Але Кусик не був упевнений. Бо потрапляти людям на очі, ба навіть просто цікавитися їхнім життям, було суворо заборонено.

— А мені чомусь огірків захотілося! — мрійливо протягнула мама-монстр.

— **ТРЕБА ВНОЧІ ЙТИ ЗА СМАКОЛИКАМИ!** Я бачив, як люди сьогодні принесли цілу купу сумок із продуктами! Там неодмінно мають бути овочі! — додав дуже кудлатий, немов ведмідь, тато-монстр.

Монстрики схвально закивали, а Кусик облизнувся. Від самої лише думки про капусту в нього вже текла слина!

Тож зранку Кусик чекав дня, удень чекав вечора, а ввечері — ночі, коли нарешті можна буде потрапити до холодильника.

Увечері тато й мама монстри так утомилися, що залізли в найтемніший куточок комірчини та позасинали. А от Кусику спати зовсім не хотілося. Хоч він і повечеряв добрячою порцією пилу та проковтнув декілька іржавих цвяхів, а в животі й досі бурчало.

Цієї ночі монстрик **ВИРІШИВ САМ ПРОБРАТИСЯ НА КУХНЮ** та поласувати овочами. Кусик уже багато разів робив це з батьками! Тому був упевнений, що впорається самотужки.

І як же він зрадив, коли, потрапивши до холодильника, знайшов те, про що так довго мріяв! Капусту! А поруч лежали ще й помідори, огірок і багато-багато зелені.

— **ТИ ХТО?!** — раптом почув Кусик у той момент, коли пхав овочі у свою зубату пащу. — Монстр якийсь, чи що? — запитав хлопчик.

Повільно повернувшись, Кусик побачив звичайного хлопчика в картатій піжамі. З переляку ненажера ледь язика не проковтнув!

— Угу-м-м! — відповів Кусик, не припиняючи хрумати.

— **ТИ ЇСИ НАШІ ОВОЧІ?**

— Їм! — кивнув монстрик, дивуючись, чого це малий його не боїться.

— А я їх **НЕНАВИДЖУ!**

Кусик неабияк здивувався. **ЯК ЦЕ МОЖНА НЕ ЛЮБИТИ ОВОЧІ?** Невже таке буває? Навіщо тоді їх поклали в холодильник?

